

Sygn. akt II AKz 468/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Pelewicz (del.)

Protokolant: Luiza Borończyk-Saczka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków Prądnik Biały w Krakowie Małgorzaty Durbacz

po rozpoznaniu w sprawie

P. P., s. K.

podejrzanego z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 czerwca 2022 roku, sygn. akt III Kp 168/22

o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

P. P. jest podejrzany o popełnienie przestępstw:

I. z art. 258 § 1 k.k.;

II. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. z art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 2017 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

V. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 1 kwietnia 2022 roku, sygn. akt II Kp 303/22/K, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 maja 2022 roku, sygn. akt IV Kz 555/22, zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. od dnia 30 marca 2022 r. godz. 6:30 do dnia 28 czerwca 2022 r. godz. 6:30.

Dnia 14 czerwca 2022 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków-Prądnik Biały w Krakowie wystąpił z wnioskiem o przedłużenie stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 26 września 2022 r. do godz. 6:30.

Sąd Okręgowy w Kielcach postanowieniem z dnia 23 czerwca 2022 roku, sygn. akt III Kp 168/22, przedłużył stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 26 września 2022 r. do godz. 6:30. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie w pierwszej kolejności podniósł, że zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo tego, że podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów. W dalszej kolejności wskazał, że zachodzi uzasadniona obawa mactwa z jego strony (z uwagi na zarzut działania w zorganizowanej grupie przestępczej), zaś perspektywa wymierzenia mu surowej kary (w razie uznania jego winy) jawi się jako realna. Zaznaczył również, że z uwagi na konieczność wykonania dodatkowych czynności wskazanych we wniosku prokuratora niemożliwe było ukończenie postępowania przygotowawczego w określonym wcześniej terminie.

Na to postanowienie obrońca podejrzanego wniósł zażalenie, w którym zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, że:

-.

- w sprawie istnieje duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów (w szczególności odnośnie zarzutów nr 1 i 2), podczas gdy żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie, a ujawnionych obronie, na takie prawdopodobieństwo nie wskazuje, Sąd też nie wskazał szczegółowo, z jakich dowodów to prawdopodobieństwo ma wynikać;
- popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu czynu zostało uprawdopodobnione w stopniu wymaganym przez art. 249 k.p.k., podczas gdy Sąd ograniczył się jedynie do wskazania, że taki wniosek wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, jednakże bez wskazania, które dowody mają uprawdopodobniać popełnienie zarzucanych czynów, podczas gdy dowody ujawnione obronie w żaden sposób nie spełniają wymagań określonych w art. 249 k.p.k.;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego postanowienia, a mianowicie obrazę art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie obowiązku rozważenia przez Sąd w treści orzeczenia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest stosowanie tego środka zapobiegawczego, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego postanowienia, a mianowicie obrazę art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, bez wskazania okoliczności, na których oparte jest to przekonanie, iż podejrzany mógłby w sposób niedozwolony wpływać na toczące się postępowanie, podejmując próby mactwa procesowego, bądź ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości, podczas gdy aktualna sytuacja procesowa podejrzanego takiemu założeniu przeczy;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego postanowienia, a mianowicie obrazę art. 258 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż przesłanka szczególna tymczasowego aresztowania, wyrażona w treści tego przepisu, stanowi samodzielną przesłankę przedłużenia tymczasowego aresztowania, niezależną od zmaterializowania się w realiach niniejszej sprawy okoliczności z art. 263 § 2 k.p.k., podczas gdy w świetle brzmienia obowiązujących przepisów postępowania karnego (jak również interpretacji Sądu Najwyższego wyrażonej w uchwale z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11) w żaden sposób nie może ona – wobec braku spełnienia przesłanek z art. 263 § 2 k.p.k. – stanowić wystarczającej podstawy dalszej izolacji podejrzanego.

Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie poprzez zastosowanie w jego miejsce

wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego, ścisłego dozoru Policji, zakazu opuszczania kraju oraz zakazu kontaktowania się ze współpodejrzanymi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą podejrzanego, iż Sąd pierwszej instancji nie wskazał dowodów, w oparciu o które uznał, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez P. P. zarzucanych mu przestępstw, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, iż wniosek ten wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia (a konkretnie jego strony piątej i szóstej) pozwoliłaby skarżącemu dostrzec, że Sąd Okręgowy nie tylko wymienił dowody wskazujące na spełnienie wobec podejrzanego przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych, ale nawet wskazał ich dokładne adresy aktowe, co umożliwiłaby szybszą weryfikację zajętego przezeń stanowiska. Sąd Okręgowy nie dokonał co prawda szczegółowej analizy tych dowodów, stwierdzić jednak należy, że na tym etapie postępowania, kiedy to ustala się jedynie, czy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, a nie czy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie mu winy, odwołanie się do konkretnych dowodów ze wskazaniem ich adresów aktowych jest wystarczające do wykazania spełnienia przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k.

Co warto podkreślić, formułując wspomniany wyżej zarzut obrońca podejrzanego sam posługuje się ogólnikami, nie wskazuje bowiem konkretnych dowodów, które kwestionuje, poprzestając jedynie na stwierdzeniach typu: „dowody ujawnione obronie w żaden sposób nie spełniają wymagań określonych w art. 249 k.p.k.”. Jednakże, w ocenie Sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności dowody, które wymienia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy, świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez P. P. zarzucanych mu przestępstw, nie sposób zatem uznać, by Sąd Okręgowy dopuścił się zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, iż została spełniona przesłanka ogólna z art. 249 § 1 k.p.k.

Nie sposób czynić zarzutu Sądowi Okręgowemu z tego powodu, iż nie wskazał on okoliczności, na podstawie których miał przyjąć istnienie uzasadnionej obawy ucieczki lub ukrycia się P. P., a to z tego względu, iż Sąd ten w rzeczywistości nie powołał przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. jako podstawy prawnej dalszego stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Skoro zaś Sąd uznał, że w realiach przedmiotowej sprawy obawa ucieczki lub ukrycia się podejrzanego nie występuje, nie mógł dopuścić się obrazy powyższego przepisu.

Z kolei w odniesieniu do obawy mactwa ze strony P. P. Sąd Okręgowy – wbrew temu, co twierdzi obrońca podejrzanego – przedstawił argumenty świadczące o tym, iż w realiach przedmiotowej sprawy jest ona uzasadniona, powołując się na postawiony mu, a uprawdopodobniony zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym zarzut przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. W orzecznictwie trafnie bowiem podkreśla się, że już sam udział w takiej grupie, ze względu np. na znajomość jej uczestników, ich wzajemne powiązania, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu na wyjaśnienia lub zeznania, począwszy od gróźb po przekazywanie środków do życia rodzinom uczestników grupy, obawę mactwa ze strony podejrzanego uzasadnia w stopniu wystarczającym (tak np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 lutego 2014 roku, sygn. akt II AKz 34/14, LEX nr 1466273; oraz z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt II AKz 265/14, LEX nr 1574399). Nie sposób zatem uznać, by Sąd Okręgowy dopuścił się zarzucanej mu obrazy art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k. nie może stanowić podstawy do przedłużenia stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jeżeli – na etapie postępowania przygotowawczego – nie została spełniona przesłanka z art. 263 § 2 k.p.k., z sytuacją taką nie mamy jednak do czynienia w niniejszym postępowaniu. Ani bowiem Sąd pierwszej instancji nie uznał przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. za samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, niezależną od zaistnienia okoliczności wymienionych w art. 263 § 2 k.p.k., ani też obrońca podejrzanego nie uargumentował w żaden sposób poglądu, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie dochowano wymogów określonych w art. 263 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy

podziela tu opinię Sądu pierwszej instancji, że konieczność przeprowadzenia wskazanych przez prokuratora czynności procesowych można rozpatrywać w kategoriach szczególnych okoliczności sprawy, które uniemożliwiły zakończenie postępowania w terminie, na jaki wcześniej zastosowano wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie, podziela również stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż podejrzanemu – w razie uznania jego winy – realnie grozi wymierzenie surowej kary, przekraczającej dolne granice ustawowego zagrożenia za zarzucane mu przestępstwa. Sąd pierwszej instancji trafnie uzasadnił aktualność tej przesłanki, niezasadny jest zatem postawiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 258 § 2 k.p.k.

W uzasadnieniu postanowienia Sądu pierwszej instancji brak jest wprawdzie szczegółowej analizy potencjalnej skuteczności zastosowania wobec podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, nie jest jednak prawdą, iż Sąd ten zaniechał rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania rzeczywiście konieczne jest dalsze stosowanie wobec P. P. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym. Biorąc pod uwagę stopień nasilenia omówionych powyżej przesłanek Sąd ten uznał, iż stosowanie tymczasowego aresztowania jest nadal niezbędne, a Sąd odwoławczy opinię tę w pełni podziela. Nie doszło zatem ze strony Sądu pierwszej instancji do obrazy art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie przesłanek negatywnych wymienionych w art. 259 k.p.k., które przemawiałyby przeciwko przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.